

1. Den jag älskar vill mig hata,
 Nej! och nej! det kan hon ej. Hennes
 hjerta för mig brinner, Fast än tun-
 gan säger nej! Hwad hon säger tror
 jag ej!

2. Hastigt rodnar hennes kinder,
 Blott hon ser en skymt af mig, Och
 hon flör mig ty hon fruktar Att hon
 sielf förräder sig, Det des rodnad sä-
 ger mig.

3. Hon är rädd att med mig tala,
 Hon sitt eget hjerta räds; Men jag
 vet hwad henne fattas, Och i tysthet
 deråt gläds, Hon sitt eget hjerta räds.

1. Den jag älskar vill mig hata,
 Nej! och nej! det kan hon ej. Hennes
 hjerta för mig brinner, Fast än tun-
 gan säger nej! Hwad hon säger tror
 jag ej!

2. Hastigt rodnar hennes kinder,
 Blott hon ser en skymt af mig, Och
 hon flör mig ty hon fruktar Att hon
 sielf förräder sig, Det des rodnad sä-
 ger mig.

3. Hon är rädd att med mig tala,
 Hon sitt eget hjerta räds; Men jag
 vet hwad henne fattas, Och i tysthet
 deråt gläds, Hon sitt eget hjerta räds.

GS 1044
 Twenne mycket wackra
 och alldeles nya
Kärls-Visor,

Den Första:

Hjertans ljuswa säckersöta wän, &c.

Den Andra:

Den jag älskar vill mig hata, &c.

6.

8

6.

7.

INDEXED - MAR 6 1961

Den Första:

Hjertans ljufwa s  ckers  ta w  n, **W**  
f  rl  t fast jag mig dristig g  r, **A**tt jag
  rligt   ter nu igen Dig min ros be-
söka t  r; **E**n mitt hjerta hafwer ingen
ro, **I** mitt bröst kan ingen glädje gro,
F  r  n jag dig råkar, **O**ch med dig s  r
språka. **LI**ngen kall dig
lilja förän, **m**ig det jag kan tro, **K**ast-
  n werlden hotar, **S**  lka tungor motar,
Gud dock hjelper, **I**ngen hjelper **K**ull
och blir obulven som på honom tror,
Mer än lycklig   r f  rdenstull den, **S**om
har **H**erren **G**ud till w  n.

Ingen större fröjd i världen är, än att ha en huld och trogen vän: Men den största sorg som hjertat bär, är när